

[Niels Hølvæg Petersen.]

ligger fra SF, fordi det jo er en principiel tilslutning til synspunkter, som regeringen også har fremført i de betragtninger over behovet for større selvfinansiering i visse kommuner, som regeringen har gjort gældende, og som man jo hidtil ikke har fået nogen tilslutning til.

På en måde sympatiserer jeg med den politiske metode, som SF har bragt i anvendelse ved fremsættelsen af disse forslag. Det er ikke et forsøg på at stille forslag op, som er alt eller intet, men det er, forekommer det mig, et forsøg på at vise, hvorledes man ud fra sine synspunkter kunne forestille sig at tage fat på nogle nærliggende opgaver, og det synes jeg ikke er noget dårligt udgangspunkt.

Til gengæld må jeg sige, at jeg er langt fra enig i det indholdsmæssige. Jeg finder nok, at forslagene generelt set er båret af en noget højstemt tro på, at alt ville ordne sig, hvis man lagde alting i bånd, at alting ville blive mere effektivt, billigere og bedre og smukkere, hvis offentlige myndigheder fik forøgede beføjelser. Denne tro deler jeg ikke, og denne tro deler mit parti ikke.

Jeg vil dog nødig have dette misforstået. Grænsen mellem, hvad det offentlige skal tage sig af, og hvad det private skal tage sig af, ligger langt fra fast, men må være genstand for forskydninger i takt med samfundsudviklingen. Jeg vil gerne her minde om det forslag, som regeringen fremsatte den 13. januar 1970 om hjælp til industriens produktudvikling, som vel er et udtryk for, at man her flyttede grænsen mellem det private og det offentlige et stykke. Der er meget, der tyder på, at der er behov for et stadig stærkere samvirke i industrien mellem det offentlige og den private sektor, men det, der er behov for, er netop et stærkere samvirke, og jeg kan ikke se, at de forslag, som SF her stiller op, i og for sig er udtryk for større samvirke og samarbejde; de er snarere udtryk for en dirigering, hvis resultater, hvis det blev gennemført, næppe ville svare til det strømlinede billede, som

forslagene opstiller. Men når denne principforskkel er gjort op og lagt til grund for det øvrige, vil jeg gøre nogle bemærkninger om de enkelte forslag.

Jeg skal ikke sige meget om forslaget til ændring af lovgivningen omkring Danmarks Nationalbank. I mit parti finder vi ikke, at der er noget umiddelbart behov for ændring i denne lovgivning. Vi synes ikke, der i den udvikling, der har været omkring Nationalbankens placering, er noget, der umiddelbart gør, at tiden skulle være inde til store ændringer. Men der er ét punkt, hvor jeg måske nok ville give mig til at overveje meget nøje, om ikke SF har fat i noget, nemlig dér, hvor man hævder, at det var naturligt, at politiske partier repræsenteret i finansudvalget også havde mulighed for at følge pengepolitikens udvikling. Dette synspunkt er vel principielt ikke forkert; det var noget, som jeg synes man kunne overveje.

Lovforslaget om midlertidige ændringer af lovgivningen om banker og sparekasser, der opstiller en meget vidtgående bemyndigelse til at regulere forholdene på pengemarkedet og for vore pengeinstitutter, er overordentlig vidtgående. Der er ikke tvivl om, at der er et stærkt behov for samarbejde mellem Nationalbanken og de private banker, men et sådant samarbejde finder i høj grad sted i øjeblikket på frivillig basis. Eksempel fik vi i det forløbne år, hvor der var enighed om at forhøje procentandelen for den del af indlånssstigningen, der skal bindes i Nationalbanken, fra 10 til 30 pct. Jeg tror imidlertid ikke, det ville være nyttigt med så vidtgående beføjelser, som der her er tale om. Jeg tror i øvrigt, at de i praksis ville vise sig vanskelige at udøve.

Derimod vil jeg gerne nævne, hvad der tidligere har været diskuteret meget, og hvad jeg finder mere realistisk: en bemyndigelse til at arbejde med variable kassekvoter. Dette er ikke nævnt i dette forslag. Det har tidligere, i december, været inde i debatten, og jeg tror, det nok kunne lønne sig at søge en afløsning af de forholdsvise